

Oktett í F-dur

Hetta er drúgt og umfatandi verk. Goðan tíma langt.

Havi ofta havt ilt við at savna tankarnar um tónleikin allan vegin eftir hesi longu tónagötu, men tað skal Aldubáran eiga, at her fingur vit sjáldan loyvi at sveima burtur í øðrum tonkum.

Skilti á lagnum, at trupulleikar vóru við viola-leikaranum, sum ætlandi skuldi koma

onkustaðni eystanifrá – visum-disharmoni – men í evstu løtu rætti holli Kanny Sambleben eina hjálpanði hond, og ljómliðið kundi fullinna hesa spennandi ætlan.

Verkið er sera krevjandi fyri at kalla øll ljóðførini. Nærum øll eru í støðum meira ella minni solistar. Sjálvt kontrabassurin noyðist at dansa ballett í sínum tungu »skrevstylvum«, men eisini hann dansaði eins lætt og løttu violinirnar.

Kanska hava hesar »zapptíðir« gjort okk-

um ótolin, tí eg avdúkaði meg sjálvan sita og telja áskoðarar í tí endaleysu andantuni (teir vóru yvir hundrað), men hetta var kortini einasta ferðin, eg gloymdi tónleikin.

Seinasti satsurin er eftir mínum tykki tann mest spennandi. Bassur og cello bera ófrættaboð, hini ljóðførini taka undir, og spenningurin heldur sær til seinasta tóna.

Sum heild kann sigast, at framförsan var framúrskarandi, djúp, livandi og løtt, hóast tann ofta tunga tónleikin.

Áhoyrararnir í Læraraskúlahøllini hugsaðu neyvnan um tilfikt hetta illfýsna sunnukvöld. Tónleikurin segði sína søgu, og fólk tóku ímóti við opnum sinni. Sera nógv rósandi orð fullu av munn, og glað andlit sóust allastaðni, tá tú spákaði tær út aftur í váta myrkið.

Pauli í Sandagerði

Tá sært lítið á Jóhannesi, tá hann spælir, men magnið situr í fingratoppunum.

Andrea hevur nógv meiri av eldi í tónasálini enn vit upplivdu hetta kvöldið

Schubert-ár?

Hvi ikki Nielsen, Olsen ella Jensen-ár?

Veit ikki hvussu leingi, tað hevur vanligt við tilíðum fagnaðarárum, men eg haldi, at hetta er vordnið nakað nógv av tí góða.

Omna Beethoven fekk sína fyrstu tonn, og hvørt stovuorkestar spælir »für Elise« ...!

Sjálvandi skulu vit ikki gloyma teir góðu gomlu, men kortini haldi eg, at vit eiga at ansa eftir, at ikki spennandi og nýggjur tónleikur verður settur til viks, bert tí at onkur av teimum mongu kendu gomlu fyllir runt.

Norðurlandahúsið/restin av býnum
Nú skipaði Norðurlandahúsið – saman við Aldubáruni – fyri hesi konsertini, og hóast hetta, so varð konsertin hildin uttan fyri Húsið.

Hetta er eftir mínum tykki heppið, tí vit hava nærum gloymt, at vit eiga fleiri onnur høli, ið hvørt á sín hátt eru sera góð til ymisk slag av framförslum. Fólk hava eisini fingið ta fatan, at ein konsert í Norðurlandahúsinum er tað sama sum dygd. Og – sagt við fyrivarni – fara mong heldur til eina »vánaliga« konsert í Norðurlandahúsinum, heldur enn til eina »góða« aðrastaðni í býnum. Norðurlandahúsið er eisini eitt frálíkt hús, men orkan hjá einum tilíðum húsi er kortini avmarkað.

Nøkur tiltøk hava allar hentleikarnar í »Húsinum« fyri neyðini, meðan mong »kamartiltøk« kunnu eins væl vera við til at gera býin størri aftur – eins og hetta tiltak.

Áhoyrarin lurta, men sær eisini

Í Norðurlandahúsinum bæði siggja og hoyra vit. Har er vakurt í sjálvum sær, og ljóskastarar í øllum litum ælabogans geva tær eina kenslu av at vera partur av framförslni, hóast tú sjálvur situr í myrkri.

Á Læraraskúlanum hingu ljóskastararnir deyðir og svartir yvir høvðinum á teimum leikandi – eitt livandi andlitsbrá er stórtur partur av tíni uppliving av tónleikinum.

Smáir pengar høvdu gjort undurverk.

Myndir: Jens Kristian Vang

Konsert við verkum eftir**Franz Schubert**

í Læraraskúlahøllini
tann 16. febr. 1997, kl. 19.30

Tvey songløg

An die Musik, D.547 (1817)
Heidenröslein, D.257 (1815)

Trý songløg úr »Die schöne Müllerin«

D.795 (1823)
Danksagung an den Bach
Des Müllers Blumen
Trockne Blumen

Ernst Sondum Dalsgaard – tenor
Ólavur Jakobsen – guitar

Trockne Blumen. Introduktión og varíatiónir fyri floytu og klaver, D.802 (1824)

Andrea Heindriksdóttir – floyta
Jóhannes Andreassen – klaver

Steðgur

Oktett F-dur, D.803 (1824)
Adagio – Allegro
Adagio
Allegro vivace
Andante
Menuetto. Allegretto
Andante molto – Allegro

Bertil Andersson – klarinett
Jógvan Zachariassen – fagott
Páll Sólstein – horn
Øssur Bæk – violin
Sámal Petersen – violin
Kanny Sambleben – viola
Ero Voitek – cello
Robert Sonne – bass